

Tandori Dezső

KÉT NAP'LÓ

Kis Berzsenyi Napló

(Ld. „Jaj, mi a ló, zsokanyó ke'd”, egy hétfő)

...Már elmondhatatlan. Amit kettőnek
lelkére bízatsz, elárulja a
hetedik s a nyolcadik személyt. Amit
nekik mondatsz, az első kettőt.

És akkor nem beszélünk a középsőkről.
Felébredsz, kutyád. A konyhában
feleséged. Derék dolgok történnek.
Madárkosztkészítés, téli,

szuszogás a sutban. Csak te. Lassan
visszatér beléd, amit később
egy máshoni költő mond el, az egész
tél, vad robotban.

Ezen a melegnélküli-reggelen, még sötét
februári napon a klotyó porcelánja
is külön hideg, posztók nem lanyhítják,
és arra az oly kevés

– (töredékben maradt
az elébbi), ő is de furcsa. Persze,
sokan vannak Hlátky, Karcsovics,
Terbely, M. Nagy, Vaday

hívei (költők, írók, TD. megj.), te
– ha egy kidől, elárul, nem szól –
a véécésze hidegénéél, a huzamos
karkörzés porcléfagyosságánál

vacogtatóbb, amibe belekerülsz. Ezt
a fogszorító magányt hozod össze
prózaszerkezetté, de ha eleve
a nap eseménye, ahol nyíltabban

lehet a felszínesebből beszélni,
eleve elviszi a megértés, csak a
közelítés jobb esélyét is töled,
felébredsz, és csüggedés ez,

nem más, sőt, rosszabb, mint tegnap.
A kártyák eleve ki vannak osztva.
Istenem, nem írsz a Bájvilág, a Kör,
a Dióverő, a Flactum

A Cosmis, a Kerábelum hasábjaira,
na és, attól még idegen maradsz
úgynevezett saját köreidben, melyek
nem köreid. A négyzögesítést

philosoph írtad. De az eroticum
dolgaiban, az actió, az aukciók,
a pakulaböröncendimundariumok
dolgaiban, is, eh, minek,

lehetne legalább oly érvényes szavad,
s ah, minek, ismétled magad.
Illedelemszegéssel vádolnak?
Vagy te nem vagy úriember, vagy

ők nem, ergo, vagy több szó köztetek nincs.
Am mindezt nem lehet mondani, barátom,
ah, abba is hagyom, napló, levél ez,
oly kevés, hogy magamban csak hordom,

megyek hordóimhoz. Az esővíz telik,
a vaktány szőlő szemei purgoncodnak,
üres hétfői nap vár, február
tizenharmadikája...

Kis Weöres Napló

(Ld. „Embert nem akarok látni!”, de még: „ládd”!)

Kéder folkábur paculár. Vukabolisszum.
Egyetlen négyszögesült körön kívüli,
hettita, ki mindenkinek magyarázza,
a másik sirály nem igaz sirály,

sirály, ki a hettiták önazonosságáért küzd.
Kék sapka, melyben az anyám méhébe vissza-
mehetnek – küdnek! –, hüdjenek. De
ettől nem válik, nem vásik, hogy újra

messze szállnak. Már nagyon kevés időm
van, ahhoz, hogy a semmi történjék csak velem,
szeretek, biztos, de nem érzem,
csak legközelebb van, közelebb nincs.

Ami eldől, nem áll. Itt ülök
a Stűx partján, várom, kifizesse egy
kiadó a szétszórtan megjelent törmelék versem
honoráriumát, szép summálium.

Egyedül én vergődöm, veszkön, vészköve,
békagug, ily mód, mondom, kéder
folkábur paculár, s kicsinyes
volnék, nem kiáltok nemesen

egy-egy vokabulisszumot. Mert megcsalnám
a látszatot, hogy csak a galagonya
tüzén hevülten, képeket nem forgattam,
agyamban legalább, mondom, mondhat-

nám. Megtörök egy sorképző elvet,
a sorok ritmusát összecserélem,
se pénz, se posztó, ezt mondják nékem,
egy művem rendesen nem olvassák!

Én nem tudom, becsültem is, kétség is
volt bennem iránta, egy szegény TD
nevű – ne ismernénk? – író költő
műfordító mondja, Drága Sándor, bátyám,

te, ki ott fenn vagy lenn vagy sehol
művemben horgászol az interpunkciót se
tedd ki az is vagy tűszúrásként
fáj vagy fölösleges azt hinni ez

– megszakadt – nem tudom mily formában
(de punkciótlan: folytatás lehet)
teszed de mondd el nagyon értékes mind
szeretteim szeretete értőim

értése jóakaróim jóa-
karata és az actualis
sem bánt legyen másoké azért tesznek
meg mindent jogos birtokuk menjen

Én Berzsenyivel mondom: élve
megszűntem (innen más, megint), tudom, mit je-
lent feleségem, sok kiadóm, pre-post peri-
odikák jó indulata, szeretem őket,

még érzem is, érzek, ha megkergetnek
nagyon, betartom szavam, ha ígérek,
ha egy módja van, én betartom.
De igazán csak kis madarammal,

a Totyival vagyok, mert ő már meghalt.
Annyira ember lett, oly kellemetlen,
megölhető (jó, ő akaratlan), oly sok vész,
utána lelket ölő, adódott,

rálépek, rákönyöklök (tedd át ezt emberibe, lásd),
sosem felejtem, hát miért akarnék
folytatást, magam se következem, maradjon
utánam minden rendetlenül, és ha szarban –

Fűkellék

(Ld. Bab.: miért ha le, miért ha mégis kb. újra?)

Nem lehet „megbeszélni”. S épp azokkal,
s épp azért, akik miatt kellene.
Hát tedd magad félre mind ily-okokkal,
de az se legyen, hogy ne ellene,

inkább mellette. Hogy is mondhatod:
„Hé, öreg, ezt hogy gondoltad?” A válasz
eleve kész volt, tovább sem dadog
az elvetés, kettő is van, no, válassz.

A pro is ellened volt, most a kontrán
megtetézi, kifogásos szavadra.
Hagyd hát, ne hadakozz magadra-rontván!
Ne ebbe hagyd legföljebb, hanem abba,

hogy el se kezdted. Áll ez mind az ítéssz
illetőkre, tudós professzorokra,
kivételnek tisztelet. Ez a kérész-
éltű világ, a Duna-Tisza-bokra

ártér. Átér hidad a más világba?
Vagy mécs világa csak, elektromos,
hogy lelked még mindent megvariálva
az otthontalanságban ily honos...?!

Ne légy! S elül majd ennek is viszálya,
így is már túlbeszélted, nagy okos.